

מעשה

בזוו

כשגוייסתי למילואים, הייתי נאלץ לנסוע עם הרכב הפרטי שלי, ולהעמידו ליד הר יחידה בה שירתתי. אחרי שלושה שבועות, כשיצאתי לחופשה, מצאתי את המר כוננית פרוצה, וגיליתי שנגנבו ממנה כלי עבודה ומגבים.

הדבר גרם לי עוגמת-נפש, וממש הר-תיח אותי. איני מבין את הבחורים שר-חושבים שלהם הכל מותר. יצאנו למי-לואים על-מנת למלא את חובתנו למען המדינה, ולא למען אותם גנבים אשר מצאו שדה נוח לפריצות וגניבות. אני לא היחיד שנעשה לו דבר כזה, ואני מקווה שתדעו לצאת נגד התופעה הבזויה הזו.

יאריר ישינספקי, צה"ל
אין צורך להוסיף מילה על המעשה הבזוי.

ברילב

על הקו

השבוע נזכרת בכתבת אישה-שנה של כס על חיים ברילב, וקראתי אותה מחדש. ראיתי שהכותב רמז כבר אז על ספקו תיו לגבי העילות הצבאית של קו ברילב והאיסטרטגיה שעמדה מאחוריה. הדברים שנאמרו שם בזכות הקו (אני מניח שר-עליידי ברילב עצמו, אם כי זה לא נאמר

השולחן
"העולם הזה", 10.9.69
מיבתו המציאות

בפירוש בכתבה) לא עמדו, לצער כולנו, במיבתו המציאות.

אבישי קורן, תל-אביב
פנייה לכל

הילדות החמודות

תרחן על הגיליון החדש ששלחתם לי. עיתונכם עוזר לנו להעביר את הזמן כאן. כתב עם החילת החמודה, שתמונתה הר-פיעה בשער האחורי של עיתונכם (העולם הזה 1886), לשם גיוון החיים, אודה לכם אם תעשו עוד מאמץ, ותודיעו לי איך לכתוב לה. חוץ מזה, מה דעתכם לספק כמה כתובות של "ילדות" חמודות, שנוכל לכתוב אליהן? אנו כאן מילואימניקים בני 26 במוצע.

רביש שמואל ברקוביץ' צה"ל
"ילדות" החמודות להתכתב עם ה-מילואימניקים, יכולות לעשות זאת לפי כתובתו הצבאית של רביש בר-קוביץ', דואר-צבאי 2429, צה"ל. ה-חילת בעלת הראי כבר נתבקשה לכ-תוב לקרוא ברקוביץ'.

די!

מספרים על סטאלין, שנתן לבני כל העמים בברית-המועצות להשתתף בשידור ברדיו, לפי הגודל של כל אחד. ליהודי הורשה להגיד מילה אחת בלבד. היהודי ניגש למשדר וזעק "געזעלד!" כל המוסיף גורע, אבל אם לי יינתן אותו הסיכוי, בימים אלה, הייתי זועק "די!"

נחמיה ירקוני

קריית-מוצקין

ככמה

מילים

תפילה: אל תירח ואל תיירה, עבדי יעקב.

אנשיר ירקוני, חיפה
מירשם המימסד נגד מחדלים הוא: (א) ריפוי בעשוק; מיסים; (ב) סיפול ב-אלם.

משה רבם

קריית-אחא

למה אנו

אזהבים את גולדה?

(א) היא מספרת לנו את כל העובדות, מבלי להעלים או להוסיף דבר.
(ב) היא מקובלת על גדולי העולם.
(ג) היא סבתא נאמנה, המקיימת את כל הבטחותיה לנכדיה, כולל ממתקים.
(ד) היא מבקרת אצל הפצועים המצפים לה בליווי-עיוניים, לליטופה והבל-פיה על נושאים שונים, כולל זיהום הסביבה.
(ה) הגולדה לא נטשה אותנו, כפי ש-עשה זאת אותו ראש-משלה בריטי ש-התפטר בימי מלחמת היטלר, בגלל טעות בהערכה. גולדה שלנו לא תעשה לנו כ-זאת. היא לא תעזוב אותנו לעולם. על כסאה לא יישב זר.

קורא ותיק, יפו

נהגת

ככבא

רציני לספר לכם על תפקידי בתור נהגת בצבא של קצין בכיר. בבוקר לאחר שהקצין היה מגיע למקום השירות, בקירבת תל-אביב, הייתי חוזרת למקום מגוריו כדי להסיע את אשתו ל-מקום עבודתה, ואת ילדיו לגן ולבית-הספר. בימי המישי היינו, כמובן, יוצאות לקנ-יות שונות, כולל, כמובן, הסעה למספרה וחזרה. שכחתי לציין שבגמר היום, נכון יותר בשעות הצהריים, החזרתי את האשה והילדים הביתה.
בימי הקיץ היתה הסעה לים ולבריכת-השחייה. ביקורים אצל הסבתות, לצערי בצפון הארץ.
להודות על האמת, לעיתים רחוקות נסע-נו גם בתפקיד, לדיעתכם: כך נוהגים כמה קציני צה"ל. אולי זה יכול להסביר את המתרחש עכשיו.

נהגת ישעבר כצה"ל

מילוה חובה

מרצון

לפני ימים מיספר סיפר לי מישוה ה-ל-צה: מדוע נקרא מילוה-המילחמה "מיל-וזה מרצון"? — תרצה או לא תרצה — תשלם!
מהפירסומים בעיתונות נראה לי כי ה-הלצה אינה מצחיקה כל-כך. הממשלה הכ-ריוה על מילוה-החובה, מי שלא ישלם — ייענש. כמו כן ביקש ה-הממשלה ל-ת-רום למילוה מרצון.
מדוע זה מאיימים להעניש בהוקעה פומ-בית מי שאינו רוצה? יש להניח, כי מאר-תו בעלי-יכולת כבר ניגבה מילוה-החובה על פי מימדי הכנסותיו. מדוע צריך במ-דינה "דמוקראטי" לחייבו לתרום באי-ר-מים של הוקעה פומבית? המדינה רשאית לדרוש מאדם לשלם על-יפי חוק שחקקה, אך איום זה של הוקעה פומבית חורג-לדעת, מן הטעם הטוב ומן המסורת ה-דמוקראטית.

אינני נמנית על ציבור "בעלי היכ-ר-לת", ואישית אין העניין נוגע לי. אך נראה לי כי גישה כזאת חורשת הוקעה ציבורית של מי שמציע אותה.
ר. ש., רעננה

..יזשבים אנשים זקנים, שכבר שכחו

את טעם החיים... צריכים

לזרוק אותם... קומו, עשו משהו!

זעזעה!

אותם זקנים בלים, שאבד עליהם הכלח, אני לא רוצה לפגוע בהם בגלל גילם. לא משום שהם מבוגרים ממני, הם פשוט לא יודעים מה שהם עושים!

כל דבר אצלם מופיע באלף סטירות. יש נם אנשים מבוגרים שרואים שהם אני-שים... אבל אלה?

אני אומרת כפירוש: צריך לז-רוק אותם! לכן מילחמה יש מחיר, והמחיר הולך ועולה, הולך ועולה. די! לאן נגיע? לארץ הי-מתים? נספיק לעשות זאת, יש זמן!

ארבע מילחמות! אלוהים! ארבע מילח-מות עברו עלינו, ועוד אינך רואה את הסוף. היכן הסוף? אולי אתה יודע? תגיד לי, תגיד לי אם אתה יודע! לא! לא אתה ולא אף אחד אחר יכול להגיד לנו מה יהיה. מילבד מילחמה איש לא מבטיח דבר. או אלוהים, שיבינו האנשים לקראת מה הם הולכים, שיבינו כבר פעם אחת, שיבינו לאן הם הולכים ויעשו משר-הו!

..רציני לצעוק: קומו!

כל יכול להיות פה כל כך יפה! הארץ כל כך נהדרת!

אני נשואה רק שנה אחת, יש לנו הר-עצום של בעיות, אותן אנחנו צריכים לעבור. לא לעבור, צריך מוטי-קפיצה ענקי בשביל להתחיל לחיות ממש. צריך דירה, מקום-עבודה, אלף ואחד דברים פשוטים שאתה צריך בשבילם המון כוח וקשיחות.

זה ישתנה? לא! הפקיד בהסתדרות ימ-שיך לא לשים לב אליך גם אחרי המיל-חמה, גם לפני המילחמה הבאה!

אנחנו צריכים חיים חדשים. אין ברירה, אי-אפשר להמשיך ב-חיים שהיו לאחר כל מה שעבר.

עברתי בדיזנגוף, יושבים שם אדישים כאילו כלום לא קרה.

רציני לצעוק אל כל פרות הי-בשן האלה: "קומו! עשו משהו!" יושבים שם, שותים קפה בכסית, אלור-הים, מה עם העם הזה, מה קורה פה? אומרים: ממשלת ליכוד לאומי. זה עור? זה יעזור אם יהיה דבר כזה?

שיתנו לשבת בבית בשלום... בשקט... אלוהים, איזו מילה זו שקט... תעשו משהו, שיעשו משהו, שירידו את האף, ש... אני לא יודעת מה, אין לי דמיון ונסיון בדברים כאלה. אני יודעת רק דבר אחד: אני רוצה לחיות!!! לחיות! ורק זה!

כמה פעמים נאמר: גיבעת-התחמושת? עוד כמה פעמים יהיו גבעות כאלה? מתי ישימו קץ?

דורית שכטמן, סטודנטית בחיפה בת 24, נשואה, בעלה חייל קרבי המגוייס עכשיו ומשרת בקווים הקדמיים. יפה יגרי, תלמידה בלוינסקי בת 21, נשוי-אה, בעלה משרת בחזית בחייל קרבי. שתיהן אחיות שנישאו לפני זמן מועט, עדיין ללא ילדים. השתיים מספרות את הרגשתן בומר המלחמה, את מחשבו-תיהן והקוהותיהן לעתיד לבוא.

קחו אותנו ביום-כיפור, מאז לא ראיתי אתו. לפעמים הוא מצלצל. כך גם אחותי. כל הגברים בחבר'ה שלנו מגוייסים, חלקם כבר לא חיים.

באנו לכאן במטרה אחת: לצי-עוק למען החיים, למען אלה שי-עדיין נותרו, למען כל האנשים הנמצאים בעת רהוקי-רחוק.

מצב-הרוח מופת. אנחנו לא יודעות מה יהיה. בעצם כן, עוד מילחמה ועוד מיל-חמה. אם פעם אפרו שצריך רעידת-אדמה כדי לגער את האנשים במדינה הזו, אני חושבת שאנחנו צריכים הרבה יותר.

צריך לעצור את החיים לרגע, לעצור ודנעטע את אלה שנשארו.

זה לא יכול לחזור שוב פעם, למצב שהיה קודם, אני מתווכנת. אנשים מגסים להמשיך את החיים כאילו לא אירע כלום, לא! אי-אפשר שיעשו זאת. קרה כאן משהו, נכון? אז למה ממשיכים?

..אני רוצה לחיות!

נחנו צריכים שינוי! כל המבוגרים האלה שיושבים למעלה, די! שירדו משם כבר! הם זקנים ועייפים, אני לא יודעת, אולי הם הפסיקו לאהוב את ה-חיים... אני עדיין רוצה לחיות! רוצה לגדול לידים, ולאהוב את בעלי. הם לא נותנים לעשות את זה. הם אינם מניחים לחיות בשקט.

אני לא יודעת, הצעירים רוצים לחיות, ממש לחיות! אנחנו לא רוצים לברוח מן המקום הזה! אבל היום אני לא יודעת בד-יוק, כן, ממש לא יכולה לדעת!

בטח מחור תפרוץ עוד מילחמה ומחר-תים עוד אחת. מה עושים? שולחים את ה-בעל למות בקרב?

ועד מה הוא הולך למות, על איזה שפה? על איזה ביטחון? שנים רבות עברו ואיש לא עשה כלום. הנורא מכל הדברים במילחמה הזו שאיש לא חשב לעשות שום דבר גם עכשיו.

כמה יכולים לסבול? כמה כוח יש לאנ-שים? מילחמה ועוד מילחמה, ועוד אחת ועוד אחת. איש לא חשב שיש לשים לזה סוף?

בעלי עבר את המילחמה בשלום עכשיו. אני לא יודעת מה יקרה יותר מאוחר. אבל אני בטוחה בדבר אחד: הוא יצטרך להילחם עוד פעם. ואז? מה יקרה אז? רק נס מציל בפעם השנייה, ואני לא רוצה לסמוך על ניסים. אני רוצה את בעלי ליד-י בבית, לגדול לידים, לבנות את החיים.

כמה פעמים אתה יכול לחיות? או צריך לשים קץ לחיים, בגלל איזה דבר אידיוטי שנקרא מילחמה? אני אומרת שוב, אני לא רוצה לברוח מן הארץ הזו. אבל אני לא רוצה לראות את בעלי הולך כל שני-ורביעי למילחמה, ואחר כך את הילדים... אני רוצה לחיות! כל אדם שי-לא רוצה בחיים יכול ללכת.